

פסיפס החיים

לומית קרויזר

פורים מתקרב

עוד רגע הוא כאן

והלב בוער מכאב...

יש לי בלב שני חדרים

בחדר אחד שוכנים ההודיה והשמחה במה שיש

ובחדר השני שוכנים כאב החיסרון והגעגוע,

בד"כ שני החדרים מסתדרים

וכל אחד מהם נותן מקום לשני,

אבל ישנם ימים

בהם הכאב והגעגוע מתחזקים

וחדר הכאב מתרחב,

מתרחב ומשתלט...

אני מתגעגעת לבנים

הם כל כך חסרים,

אני מתגעגעת לשמחת הפורים,

לשובבות הנעורים,

לבית המלא,
לילדים המתחפשים,
לאביזרי הפורים המפוזרים,
לצחוקים המתגלגלים,
למשלוחי המנות לחברי הילדים,
לילדים המתרוצצים,
לזלילת הממתקים...

והזיכרונות כל כך מכאיבים

מציפים

והדמעות עולות

ומתגלגלות...

אני מודה

על היכולת לשאת הפכים,

לבכות על האין

ובו זמנית להודות על היש,

לחיות עם לב

שחדר אחד שלו מתכווץ

וחדר שני שכעת מתרחב ומשתלט,

להבין שהשמחה היא ממש לא רק הנאה צרופה,

ששמחה היא תוצאה של חיבור לעצמי,

ובהבנה זו

להרשות לעצמי להיות עצובה כשאני עצובה,

לכאוב כשכואב לי,

לבכות ולתת לדמעות לזלוג,

ולדעת שהחיבור הזה לעצמי

עוד יחזיר את השמחה במה שיש,

יגביר את ההודיה ואת התקווה,

ויאפשר את המשך המסע...

זהו הפסיפס של הפורים ושל החיים,

המאפשר להמשיך לחיות לצד הכאב

בהשלמה, בתחושת מלאות, בשמחה ובהודיה...